

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

אַליין אין לופטפֿעלד

ר' בערל שפאצירט מיט זיין רענצל אין עירפארט - אין א ריזיגע לופטפֿעלד. טויזנטער גוים לויפן אהין און אהער, ר' בערל האט פון גרויס בהלה ארום שוין כמעט פארגעסן ווער עס איז - אז ער הייסט ר' בערל. ביי זיך אין שטאט, איז ער - געלויבט דער פון אויבן ארומגענומען מיט זיינע היימישע חברים און אידישע שכנים אבער דא אויף זיין נסיעה איז ער פלוצלונג באלאגערט מיט אזאנע עלעמענטן, זיי קוקן אויס מער ווי צוויי פיסגע חיות וועלכע קענען פארציקן זייערע ארומיגע אפֿשר טאקע נישט בגשמיות, ווייל עס זענען דא פאליציי און וועכטערס אין לופטפֿעלד, אבער זיכער ברוחניות איז א גרויסע סכנה פאר ר' בערל צופיל זיך דארט ארומצודרייען.

עס ווערט ליכטיגער ר' בערלס אויגן ווען ער באמערקט פונדערווייטנס ווי עס שטייען צוויי חסידישע אידן. ר' בערל אטעמט אריין טיף, שוין צוויי שטונדן וואס ער פארברענגט דא, און אט טרעפט ער עפעס וואס זיין הארץ באגערט אזוי שטארק, א היימישע פנים, עס קומט צו נאך א איד און א פערטער איד, ווי א מינוט שפעטער שארן זיך צו נאך עטליכע און נישט מער נישט ווייניגער זיי האבן צאמגעשטעלט א

מנין און געטרופן א שול'כל אין עירפארט צו דאווענען מנחה.

די נסיעה פון ר' בערל האט באקומען גאר אן אנדערע באדייט, נאכן זיך אויסגיין צום באשעפער א ווארימע שמונה עשרה אין דעם צעמישטן פארקער, דורכאויס זיין נסיעה האט ער ביי זיך געשפירט ווי אן אויבערשטע האנט באגלייט אים טריט ביי שריט.

משה רבינו אונזער הייליגער רבי האט פאראויסגעזען ר' בערלס פראבלעם, און דער פראבלעם פון אלע זיינע אידישע ברידער דורכאויס אלע דורות, אז זיי וועלן זיך געפינען אין גלות צווישן די גוים, צווישן די שלענג און עקדיסין, דער יצר הרע מיט זיינע חברה וועלכע טרוקענען אויס די אידישע קינדער אין די זאמטיגע מדבריות וואו עס איז נישט דא קיין טראפ וואסער צו דערקוויקן דאס אידיש הערצעלע.

האט ער געוואלט אז די אידן זאלן זיך קענען האלטן אין די אלע לענדער, אפילו אין די גאר קאלטע ווייטע לענדער, וועלכע זענען אויף זייער ווייט פון באשעפער, זאל מען אויך דארט אין די מדבריות קענען ממשיך

דער עיקר נקודה וואס ר' נתן ברענגט ארויס איז, א ווי נאר איך ברענג מיין נקודה, מיין נדבת הלב, איך העלף ארויס בויען דעם משכן צו מיט מיין גוף, אדער מיט געלט, רצון, גוטע ווילן, דאס מיינט יעדע מצוה'לע און יעדע נקודה'לע וואס מען כאפט ארויס פון אלע צעמישענישן און פלאקערדיגע ברען וואס עס פלאקערט אויף דער וועלט, ווערט דאס אריינגעברענגט אין משכן און קיין שום סטרא אחרא קען דאס נישט צעברעכן אדער פארקאפן ווייל עס איז שוין נכלל אינעם אוצר פון באשעפערס הויז וואס דארט קען קיין פּרעמדער נישט האבן קיין שליטה.

יא, טייערע אידן, ר' נתן לאזט אונז נישט ווערן מיואש אז נאר אמאליגע צייטן איז געווען א משכן, אמאל איז געווען א בית המקדש און היינט... ניין, ר' נתן לערנט אפ די היינטיגע פרשה אז עס גייט היינטיגע צייט ווייטער אן, ר' נתן באגער איז אונז צו דערנענטערן צו די גאולה, כאטש ווער קען זיך בוחר זיין די גאולה הפרטי בכח הצדיקים און לעבן אין בית המקדש, דורכן שעצן אונזער ווערק, אונזערע פעלות, אונזער שבת טיש, אונזער דאווענען, דאס לערנען, יעדע גוט טאט, יעדע דבור, יעדע קנייטש און בייג צום גוטן ווערט אריינגעפאסט אין משכן, מיר וועלן ברענגען די שקלים פארן צדיק און ער וועט פועל'ן פאר אונז ביים באשעפער א געדענקעניש און מיר זוכה זיין צו לכפר על נפשותינו און דאס וועט זיכער זיין א גוטע הכנה צום יום טוב פורים וואס איז א גאנג און א וועג צום פסח הבא עלינו לטובה.

זיין די קדושה פון בית המקדש, דער משכן. און וויאזוי טאקע קען מען היינט אין גלות צוריקברענגען די קדושה? דורך די שולן און בתי מדרשים וואו אידן קומען זיך צוזאם און מען פארנעמט זיך מיט תורה און תפלה. ווייל אלע אונזערע שולן און בתי מדרשים פארמאגן און זענען ממשיך די קדושה פונעם משכן וואס איז געווען סטאנציאנירט אין מדבר, דעריבער ווערט דאס אנגערופן משכן א לשון פון המשכה.

יעדער אמת'ער צדיק בויט א משכן וואו יעדער איד קען דארט באהאלטן זיינע נקודות טובות און דער איד'ל איז א חלק פון די שתפות, אינאיינעם מיט אלע אידן וועלכע פארזאמלען זיך אין דעם קבוץ - אין דעם שול, אזוי ארום קען קיין שום מחבל און יצר הרע נישט צונעמען די איינגעזאמעלטע מצוות און מעשים טובים, נאכדעם וואס עס איז געווארן אריינגעזעצט דורכן אמת'ן צדיק אינעם משכן פון אונזערע צייטן.

די אויבערדערמאנטע ווערטער זאגט ר' נתן און ער איז ממשיך אז דעריבער די וואך ווען מען ליינט פרשת שקלים צו דערמאנען די אידן זאלן ברענגען שקלים צו בויען דעם משכן, און אזוי ארום אראפברענגען די קדושה פון דער משכן און בית המקדש דורך אונזערע שולן, אזוי קען מען זוכה זיין צו תשובה און אנהייבן יעדן טאג פון ניי מיט א פרישקייט.

די עצות פון הייליגן רבי'ן צו האבן ישוב הדעת און מער טראכטן וועגן אמת'ן תכלית, דאס האט מיר צוגעהאלפן זיך איינהאלטן און זיי נישט שלאגן.

די בעסטע שליסל

די וואך איך האב איבערגעלאזט מיינע תפלין אויף עפעס אן ארט, ווען איך בין עס געגאנגען זוכן דארט וואו איך האב עס איבערגעלאזט איז דאס פלאץ געווען פארשלאסן, קיינער איז נישט געווען דארט, איך האב פרוברט קלינגען דעם און יענעם צו טרעפן א שליסל, אבער דער וואס איז געשטעלט זיך אפצוגעבן אויף דעם פלאץ איז נישט געווען צו טרעפן. האב איך זייער שטארק מתפלל געווען און דער אויבערשטער האט מיר געגעבן א געדאנק אין קאפ אז דער בעל הבית פון דעם הויז וואוינט דאך אין דעם געגנט אפער האט ער א שליסל, איך האב טאקע באקומען די שליסלעך. ווען איך בין געגאנגען עפענען די טיר איז די שליסל איז געבליבן אין די טיר פארהאקט און עס גייט נישט אריין אין נישט ארויס, מען האט פרוברט האקן און זעצן אבער גארנישט האט געהאלפן, דער בעל הבית פונעם בנן האט מיר צוריקגעבעטן די שליסלעך, אבער איך זאג אים: "עס איז אין טיר פארהאקט, איך קען גארנישט טון".

איך האב גלייך פארשטאנען אז נאר תפלה קען מיר העלפן און דאס האב איך טאקע געטון און אפסס... די שליסל דרייט זיך... איך בין אינעם צימער מיין תפלין ליגט שוין אין מיין האנט!

ווען איך האב צוריקגעטראגן די שליסלעך, האט דער בעל הבית מיר געזאגט: "דער אויבערשטער האט דיר ליב!".

אנלערנען די ביינער

איך מיט מיינע חברים לערנען אין א חברה נאכן אהיימקומען פון חדר אין א ווייפער שול, מען זיצט אויף בענקעלעך און מען לערנט פלייסיג. אין דער צייט ווען מיר לערנען קומען די קליינע קינדער פון די קלענערע כתות און שפילן זיך אין ווייפער שול און מאכן באלאגאנען, זיי ווארפן בענקעלעך, און טאנצן ארום נעבן אונז.

איין טאג האט מיין חבר וואס איז געזעצן אויף מיין טיש געזאגט: "קום לאמיר זיי אנשרייען און אנלערנען די ביינער..."

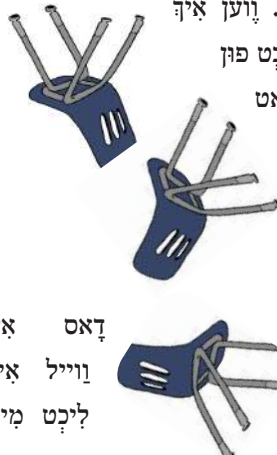
איך האב שוין געהאלטן ביים טון למעשה... אבער נאכן נעמען א טיפן אטעם האב איך צו מיר געטראכט, 'פארוואס זאל איך זיי שלאגן?' איך האב טאקע בעזורת השם זיך איינגעהאלטן און נישט

געהויבן קיין הענט. ווען איך האב צו מיר געטראכט פון וואו איך האב געהאט

די כוחות זיך צו האלטן שטארק, איז מיר

ארויפגעקומען

אין געדאנק, אז צו פארדאנקן ליין דעם רבינ'ס דאס אוייל ליכט מיט

האור האמת

ניין יאר איז אריבער זייט ר' צבי אריה דער זון פון רבי אהרן - דער רב פון ברסלב האט חתונה געהאט, אבער ליידער האט ער נאכנישט זוכה געווען צו קינדער.

בית המדרש. ער שטעלט אויף א טיש און לייגט אויס ספרים וואס שטייען צום פארקויפן. דער קליינער נחמן פארטפט זיך אין איינע פון די הלכה ספרים, ער איז אריבערגעגאנגען דעם ספר פון דעקל צו דעקל!

ער גייט צו צום פארקויפער, "וויפיל קאסט דער ספר?" דער מוכר האט אים געבעטן גאר א הויכע פרייז. האט נחמן פרויבירט זיך איינבעטן ער זאל עס פארקויפן פאר ביליגער, און צוגעלייגט: "איך קען שוין סייזי דאס גאנצע ספר אויף אויסעווייניג, איך האב עס יעצט דורכגעבליקט!" דער פארקויפער צולאכט זיך פון די השגות פון דעם קליין אינגל, אבער צו זיין וואונדער, האט דאס קינד איבערגעזאגט אויף אויסערווייניג א לאנגע תשובה פון דעם ספר וואס איז געווען געשריבן אויף פופצן בלעטער און איבערצוהיפן קיין שום פרט.

ווען זיין טאטע ר' צבי אריה האט דאס געהערט, האט ער גוזר געווען ער זאל דאס מער נישט טון

אזוי ווי עס האט זייער וויי געטון פאר דער ווייב פון ר' צבי אריה אז זי האט נאכנישט קיין קינדער, איז זי געקומען מיט א געוויין צו רבי נתן און ער האט איר צוגעזאגט אז איר ישועה איז זייער נאנט!

יאר תקפ"ה א קורצע צייט פאר עס האט זיך געענדיגט די צען יאר פון זייער חתונה, איז געבוירן געווארן ביי זיי אין שטוב אין אינגעלע! מזל טוב! מען האט גערופן דאס קינד 'נחמן' - אויפן הייליגן רבי'נס נאמען.

דער קליינער נחמן, [שפעטערע יארן, דער טשערינער רב] האט באקומען א מתנה פון הייליגן באשעפער, גאר א ספעציעלן זכרון וואס מאכט זיך נישט געווענליך, ער האט געהאט א געוואלדיגע התמדה, און אזוי איז ער געזעסן טאג און נאכט אין געלערנט די הייליגע תורה.

איין טאג זייענדיג א קינד פון צען יאר אלט, איז געקומען צוגיין א פארקויפער פון ספרים אין

אלס חש'ש פון אן 'עין הרע'.

גרויסע ספרים אין זיינע הענט, און רופט זיך אן צום טשערינער רב: "ווי זעסטו?! די ספרים האבן איך ארויסגעגעבן, עס איז מיר זייער שווער צו ש'לעפן, איך דארף האבן איינער זאל מיר העלפן!! געמיינט האט רבי נתן מיט דעם אז ער דארף הילף, מען זאל מפרש זיין און מבאר זיין זיינע ספרים.

ער האט פון דאן גענומען אויף זיך צו משמש זיין רבי נתן און האט ארויסגעגעבן דעם ספר 'לקוטי עצות החדש', א פארקערצערונג פון אלע ספרים פון לקוטי הלכות, דעם ספר האט ער גערופן "אוצר היראה" דאס איז פיר/פינף בענדער צוטיילט לויט מדות און לויט די זמנים פון יאר.

די יארן ווען רבי נתן איז געווען פארטריבן אין שטאט נעמירוב - ווען די שטאט-ראט האבן אים פארטריבן פון זיין שטוב אין ברוסלב, האט ר' צבי אריה געשיקט זיינע צוויי זון: נחמן, עלעון יאר אלט, און זיין אינגערע ברודער חיים קיין נעמירוב, זיי זאלן לערנען תורה און יראת שמים ביי רבי נתן. אזוי האבן די צוויי זוכה געווען זיך צו ווארימען אינטערן שאטן פון דעם גרויסן בוים.

נאך די פטירה פון רבי נתן פלעגט דער טשערינער רב אפטער זען רבי נתן אין חלום. איינמאל האט ער געזען אין חלום ווי רבי נתן טראגט צוויי גאר

המשך פון די לעצטע זייט

האט דער קעניג געזאגט: "פארן דריטן קומט די בעסטע ש'כר, ווייל ער איז שוין געווען פארכאפט אין זייער נעץ, ער וואלט דאך אויף געקענט ביישטיין אז מען זאל אים נישט כאפן, עס האט אים אבער

קיין סך נישט געהאלפן מען האט אים געכאפט. ער איז אריבער אזעלכע שווערע נסיונות פון צרות און פיין און מיט-דעם-אלעם איז ער געבליבן שטארק און גארנישט אנטפלעקט, דעריבער קומט אים די גרעסטע באלוינונג, מען פון אלע."

(דער נמשל איז אביסל פארשטענדליך פאר די וואס פארשטייען)

(שבחי הר"ן ל"ו)

א שפאציר צופים פון בארדיטשוב קיין אומאן

ר' יעקב שניידער פון בארדיטשוב,
באקאנט אלס ר' יעקב צבי פילמער ז"ל,

איז געווען פון די חשוב'ע ברסלב'ע חסידים
אין שטאט בארדיטשוב, ער איז געבוירן
אין יאר תרל"ב, בערך הונדערט פופציג יאר
צוריק, ר' יעקב איז געווען א איד פיל מיט
בענקענישן צום באשעפער אז פון גרויס
בענקשאפט פלעגט אים רינען טרערן פון די
אויגן מיט השתוקקות צום באשעפער.

ער איז אין די אינגע יארן ארומגעפארן צו
ווייטע שטעט, באזוכן הויפן און חצרים
פון צדיקים און ערליכע אידן, ער פלעגט
אריינגיין אין פארשידענע שולן צו זוכן,
אפשר וועט ער זיך אנפילן מיט נייע עצות
פאר זיין דארשטיגע זעל און טרעפן א
וועג אין עבודת השם. דער באשעפער האט
צוגעזען זיינע אמות'ע גלוסטענישן און ר'
יעקב האט זיך אנגעטראפן מיט די ספרים
און לייט פון הייליגן רבי'ן, און דאן איז
ער געפארן קיין אומאן זיך אויסגיסן מיט
תפלה אויפן הייליגן רבי'נס ציון און דארט
האט ער טאקע געטראפן א לעזונג פאר

זיינע זוכערייען.

איין טאג ווען ר' יעקב האט באקומען א רוך
אז ער דארף זיך שטעלן אלס א זעלנער צו
די רוסישע מיליטער, האט ער בתמימות
אויסגעפאלגט די עצה וואס דער רבי שרייבט
אין ספר המודות (מריבה ח"ב כד): "סגלה
להנצל משונאים, הן שונאים של מחלקת
הן שונאים שבדרך, שמותירא מהם, לומר כל
הטעמים שבתורה, דהינו פשטא מנח זרקא
וכו'." א סגולה צו ווערן געראטעוועט פון
פינט, סיי שונאים פון מחלוקת אדער אז
מען האט מורא פון שונאים איבער די וועגן,
זאל מען זאגן אלע טעמים פון די תורה,
פשטא, מנח, זרקא א.א.וו. און וואונדער
איבער וואונדער, ווען די אויפזעער אין די
רוסישע מיליטער האבן אים איבערגעקוקט
אויב ער איז געזונט צו זיין א זעלנער, טראץ
וואס ער איז געווען געזונט און שטארק,
האבן זיי אים אויפן ארט באפרייט און
געלאזט אהיימגיין.

יעקב דער שניידער נ"י פון בארדיטשוב, ער האט געגעסן ביי מיר פרישטאג.

ר' יעקב האט אמאל באגעגנט רבי ישראל קארדווער, ווען דאס פנים פון ר' ישראל איז רויט פארוויינט, צום וואונדער פון ר' יעקב וואס דאס באדייט, האט ר' ישראל זיך אויסגעגאסן זיין הארץ, אז צוויי אידישע קינדער פון גאר ארימע שטיבער זענען פארכאפט געווארן ביי די מיסיאנער (קריסטליכע גלויבן), און עס פארלאנגט זיך אן אומגעווענערע סומע געלט זיי צו ראטעווען, "איך פארמאג אבער נישט אזעלכע סכומים" האט ר' ישראל זיך אויסגעערעדט זיין הארץ: "דעריבער האב איך געוויינט צום באשעפער, ער זאל מיר צושיקן דעם סכום, זיי אויסצולייזן".

עס האט אנגעכאפט פאר ר' יעקב א ברען, אן אש קודש, טראץ וואס ער אליין איז געווען א גרויסער ארימאן, פלעגט ער אבער דורכאויס די יאר זאמלען פרוטה נאך פרוטה פאר זיין נסיעה קיין אומאן. דאס איז געווען איינגעפירט ביי אונזערע לייט אפצושפארן דאס ביסן פון מויל און אוועקלייגן פאר דער נסיעה צום הייליגן רבי'נס ציון, איין מאל אין פיר יאר האט זיך אים געדעקט די פולע קאסטן פון די אפגעשפארטע געלט.

ר' יעקב נעמט דאס גאנצע סכום אפגעשפארטע געלט און גיבט דאס גלייך איבער, ווען ר' ישראל איז גלייך געלאפן איבערגליקליך צו קענען אויסלייזן די ארימע קינדער.

ביינאכט פלעגט ר' יעקב גיין צום ציון פון רבי לוי יצחק מ'בארדיטשוב זכותו יגן עלינו, פלינק איז ער אריבערגעשפרינגען דעם צוים וואס נעמט ארום דעם בית הקברות גלייך צום הייליגן ציון, ביים שיין פון א שוואכן ליכט פלעגט ער זיך אויסגיסן דאס הארץ מיט תיקון חצות און התבודדות, ער פלעגט שטיין ביים ציון און געבן איין קרעכץ נאכן צווייטן, ביז ער פלעגט אויסברעכן אין א געוויין און פארגאסן טייכן טרערן. א לענגערע צייט פלעגט ער לערנען בחברותא מיט ר' בנימין פארבער (אלס פרנסה איז ער געווען א פארבער), ביים ציון פון הייליגן בארדיטשוב'ער רב, ווען עס איז געווארן שטאק פינסטער און זיי האבן מורא געהאט אז זיי וועלן אנטשלאפן ווערן, פלעגן זיי אריינשטעקן ליכט צווישן די פינגער און אזוי געלערנט ביז אין די שפעטע נאכט שעה'ן.

ר' יעקב פון גרויס בענקשאפט צום הייליגן רבי'ן פלעגט ער אסאך מאל גיין צופוס קיין אומאן זיך צו משתטח זיין ביים ציון פון רבי'ן.

אין יאר תרס"ה איז ר' יעקב ארויף קיין ארץ ישראל, ווען ער לאזט איבער אין בארדיטשוב זיין גאנצע שניידעריי פאבריק. ער האט זיך באזעצט אין ירושלים, און ווי מיר זען א בריוו פון ר' שמואל העשיל פרידמאן: "דינסטאג פרשת שמות... היינט איז געקומען קיין ירושלים אונזער ידיד ר'

אלע קינדער הערן זיך איין דעם רבינ'ס תורה די וואך אין שול

זעקס מאל א יאר פלעגט דער רבי זאגן תורה: שבת חנוכה, און ראש השנה, שבת נחמו, שבת שירה, שבועות - און נאך איין שבת. ווי עס זעט אויס איז עס גאנץ אפט געווען שבת ווען מען ליינט פרשת שקלים, וואס דאן פלעגט דער רבי פארן קיין טעפליק.

אין חיי מוה"ר'ן וואו עס ווערט אויסגערעכנט שטייט נישט - נאר שבת שירה און שבת נחמו, דארט שטייט טאקע נישט שבת שקלים אבער רבי לוי יצחק בענדער עליו השלום האט געזאגט אז ביי רבי נתן פלעגט שטענדיג אויסקומען, אז פאר פורים צייט איז ער געווען אין טשעהרין. און פורים האט ער שוין געהאלטן אין שטאט ברסלב, ביי זיך אין שטוב. נאר איינמאל איז געווען וואס ער האט געהאלטן פורים אין טשעהרין. רבי נתן האט דאך געדארפט נאכטון דעם רבי'ן צו פארן צו די תלמידים אויף די שבתים. איז פון דעם לערנט מען ארויס, אז פרשת שקלים איז געווען נאך א שבת וואס דער שבת איז אויך דער רבי געפארן צו די תלמידים. (לויט טעם זקנים)

דאס מיינט פאר אונז אז מען דארף זיך בעסער איינהערן דעם רבי'נס דיבורים די וואך, לערנען אביסעלע ספורי מעשיות אדער אנדערע קליינע ספרים פון רבי'ן און ר' נתן, בפרט אזא וואך ווען דער רבי קומט צו אונז חסידים און וועט אונז באנייען מיט א פרישע התחדשות, און מיר ליינען אויף אין די סדרה דער פסוק פון ויקהל משה, דער גרויסער צדיק זאמלט איין די אידישע קינדער און רעדט צו זיי, וועלן מיר אלע קומען אונטער דעם שאטן פון הייליגן רבי'ן דורך זיך אויפפרישן מיט זיינע ליכטיגע עצות און ספרים און מיר וועלן זוכה זיין צו א באנייאונג אין עבודת השם.

באפרייט געווארן אבן פריש קלאים

ווי באוואוסט איז ר' לוי יצחק בענדער ז"ל אינאיינעם מיט ר' אליהו חיים ראזען ז"ל געזעצן אין רוסישע תפיסה משנה פופצן וואכן, זיי זענען ארויס אויף דער פריי שבת פרשת שקלים, יאר תרצ"ו. ארום דעם איז געווען א וואונדערליכע מעשה, אז גלייך נאכן זיי איינזעצן אין תפיסה האט ר' נתן ב"ר שכנא * געזאגט צו זיין טאטע: "דו וועסט זען אז שבת שקלים וועלן זיי ארויסגיין פריי! עס איז געווען א געלעכטער אין זיין טאטעס אויגן, פון וואו נעמט ער מיט אזא זיכערקייט צו זאגן אזא פינקטליכע צייט ווען מען וועט זיי באפרייען?"

דאנערשטאג נאכט פאר שבת שקלים, האט זיין טאטע אים געטשעפעט זאגנדיג: "זע ווי די רעדסט נארישקייטן, זיי זיצן נאך אין תפיסה פעסט פארשפארט!". הארט פאר בין השמשות איז ארויס די גוטע בשורה אז זיי זענען באפרייט געווארן, און עס איז געווען א פלא פון וואו ר' נתן האט געוואוסט דער זאך!

סיפורי מעשיות מעשה י' - דער בערגער און דער ארימאן

גאר זיין 'גוטס' - און האבן עס גאר אינגאנצן אוועקגעטראגן צו דעם 'ארימאן' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט] - און זיי האבן ביי אים גאר נישט געלאזט [איבערגעלאזט], נאר די 'ליידיגע ווענט'! האט עס אים זייער געארט.

דערנוייל האט ער זיך אויפגעכאפט - האט ער

געזעהן: "אז ס'איז [נאר] א 'חלום'!"

און כאטשע ער האט געזעהן, אז ס'איז נאר א

'חלום' - און ס'איז ברוך-השם ביי אים [געבליבן]

זיין 'פארמעגנס' אינגאנצן - פונדעסטוועגן

פארט, האט אים דאס 'הארץ' זייער

געקלאפערט - און ס'האט אים זייער געארט

דאס 'חלום' - און ס'האט אים נישט געקענט

ארויס פון דעם זין [געדאנק], דער 'חלום'.

און דער 'ארימאן' (הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט])

מיט זיין 'ווייב' - פלעגט דער 'בערגער' פריער

אויף השגחה געבן אויף זיי - און פלעגט זיי

אפט צו געבן [געלט] - און היינט נאך דעם

'חלום' - האט ער אויף זיי מער השגחה געגעבן,

איידער [מער פון] פריער.

נאר ווען זיי פלעגן צו אים אריינצוקומען - דער

'ארימאן', אדער זיין 'ווייב' - פלעגט אים דאס

'פנים' נשתנה ווערן (דהיינו: פארענדערט געווארן)

- און ער איז פאר זיי דערשראקן געווארן -

מחמת [ווייל] ער פלעגט זיך דערמאנען דעם

'חלום'. און זיי - דהיינו: דער 'ארימאן' מיט זיין

'ווייב' - פלעגן אפט צו אים אריינצוגיין - און

זיי זענען ביי אים אפט געווען.

אמאל איז צו אים אריינגעקומען, דעם

'ארימאנס' 'ווייב' - האט ער איר געגעבן, וואס

ער האט איר געגעבן - און זיין 'צורה' איז אים

מעשה: אמאל איז געווען א 'בערגער' (דאס

איז א גרויסער 'סחר') - ער איז געווען זייער א

גרויסער 'עושר' - ער האט געהאט זייער אסאך

'סחורות' - און זיינע 'וועקסלן' [שטרות] און

זיינע 'בריו', זענען געגאנגען אויף דער 'וועלט'

- און ער האט געהאט 'פל-טוב'.

נדריגער פון אים [אונטער זיין הויז], האט

געוואוינט א 'ארימאן' - וואס ער איז געווען

זייער א גרויסער 'ארימאן' - און ער האט

געהאט גאר דעם היפף פון דעם 'בערגער'

(דהיינו: גאר פארקערט - אזוי ווי דער 'בערגער'

איז געווען א גרויסער 'עושר', אזוי איז ער געווען

פארקערט, א גרויסער 'ארימאן').

און די ביידע - האבן קיין קינדער נישט געהאט

- דער 'בערגער', האט קיין 'קינדער' נישט

געהאט - און אזוי דער 'ארימאן', האט אויך

קיין קינדער נישט געהאט.

אמאל האט זיך געהלומט דעם 'בערגער':

"אז ס'זענען געקומען 'מענטשן' - און האבן

געמאכט 'פאקן' [פסקלעך]!" האט

ער זיי געפרעגט: "וואס טוט איר?" האבן

זיי געענטפערט: "זיי ווילן דאס אינגאנצן

אוועקטראגן, אט צו דעם 'ארימאן' (דהיינו: צו)

דעם 'ארימאן' וואס ער האט אונטער אים געוואוינט, כנ"ל!"

האט עס אים זייער פארדראסן, און ער איז

זייער ברוגז געווען, נאך [אויף] וואס זיי ווילן זיין

גאנץ 'עשירות' אוועקטראגן צו דעם 'ארימאן'.

און ביזערן זיך, קען מען זיך נישט - ווארן

זיי זענען געווען אסאך מענטשן. און זיי

האבן געמאכט 'פאקן' 'פאקן', פון גאר זיין

'פארמעגנס', פון אלע זיינע 'סחורות', און פון

ויהי היום - איז די 'בערגערן' [די 'פרוי' פונעם 'בערגער']. געפארן שפאצירן זיך מיט א קארעטע' [פארמאכטע וואגן] - און זי האט מיטגענומען מיט זיך נאך 'ווייבער' - און דעם 'ארימאנ'ס ווייב', האט זי אויך מיטגענומען - און זענען געפארן [אויף] א 'שפאציר'.

דערווייל איז דורכגעפארן א 'ענדיראל' [גענעראל], מיט זיין 'חיל' [מיליטער] - האבן זיי אים אפגעטרעטן פון דעם 'וועג' [זיך אנועקערקט אין זייט] - איז דאס 'חיל' דורכגעגאנגען. אט דער 'ענדיראל' געזעהן: "אז ס'פארן 'ווייבער' - האט ער געהייסן: "אז מ'זאל ארויסנעמען איינע פון זיי!"

זענען זיי געגאנגען, און האבן ארויסגענומען דעם 'ארימאנ'ס ווייב' - און זיי האבן זי אריינגעכאפט אין דעם 'ענדיראל'ס קארעטע' - און זענען מיט איר אנועקגעפארן! צוריקגעמען, קען מען שוין אוודאי נישט - ווארן ער איז ווייטער אנועקגעפארן - בפרט א 'ענדיראל' מיט זיין 'חיל'.

און דער 'ענדיראל' האט זי גענומען - און איז מיט איר געפארן אין זיין 'מדינה' אריין! און זי איז געווען א 'יראת-שמים' [דהיינו: זי האט מורא געהאט פאר 'גאט'] - און זי האט אים גארנישט געוואלט צוהערן - און זי האט זייער געוויינט - און מען האט זי זייער געבעטן, און מ'האט זי אנגערעדט - און זי איז אבער געווען זייער א גרויסע 'יראת-שמים'.

און זיי [דהיינו: די 'בערגערן' מיט די 'איבריגע ווייבער'] האבן זיך אומגעקערט פון דעם 'שפאצירן' - און דעם 'ארימאנ'ס ווייב' איז נישט דא - האט דער 'ארימאנ' זייער געוויינט - און האט זיך געשלאגן 'קאפ' אין דער 'וואנט' - און האט תמיד זייער געטרויערט אויף זיין 'ווייב'!

נשתנה געווארן, און ער איז זייער דערשראקן געווארן - האט זי אים געפרעגט, און האט צו אים געזאגט: "איך בעט איבער אייער 'כבוד' - זאגט מיר, וואס איז דאס, אז ווען מיר קומען צו אייך, ווערט אייער 'פנים' זייער פארענדערט?" האט ער איר דערציילט די גאנצע מעשה: "באשר [אז] ס'האט זיך אים אזוי געחלומ'ט [פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]] - און זינט דעמאלט אן, קלאפערט אים דאס 'הארץ' זייער [פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]]!"

האט זי אים געענטפערט: "איז דער 'חלום' נישט געווען אין דער-אונדער נאכט [וואס זי האט אים געזאגט] - ? ענטפערט ער איר: "יאי!" "וואס איז דען?" ענטפערט זי אים - אין דער [זעלבער] נאכט, האט זיך מיר אויך געחלומ'ט: "אז איך בין א גרויסע 'עשירת' [עושר'טע] - און ס'זענען געקומען 'מענטשן' צו מיר אין 'שטוב' אריין - און האבן געמאכט 'פאקן' פאקן" - האב איך זיי געפרעגט: "וואוהין ווילט איר דאס טראגן?" - האבן זיי געענטפערט: "צו דעם 'ארימאנ'" [דהיינו: צום 'בערגער', וואס זיי רופן אים שוין היינט 'ארימאנ']! - בכן [דעריבער], וואס קוקסטו אויף א 'חלום' - אלמיי [נח] מיר האט זיך אויך געחלומ'ט".

און דער 'בערגער' - איז היינט נאכמער דערשראקן געווארן, און איז פארטומלט געווארן - ווייל ער האט דערהערט איר 'חלום' אויך - ווארן עס ווייזט עפעס אויס, אז מען זאל איבערטראגן [אריבערטראגן] זיין 'עשירות', מיט זיין 'גוטס', צום 'ארימאנ' - און דעם 'ארימאנ'ס 'ללות' [ארימקייט], זאל מען [צו] אים איבערטראגן - איז ער זייער דערשראקן געווארן.

לאמיר זיך פאר הערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (1)

1. וואס איז געשעהן צום בערגיר נאך וואס די ווייב פון ארימאן האט דערציילט איר חלום?
 ער איז געפאלן חלשות.
 ער איז נאך מער דערשראקן געווארן און ער איז פארטומלט געווארן.
 ער איז געווארן קראנק.
2. וועמען האט די ווייב פונעם בערגיר גענומען צו שפאצירן?
 נאך ווייבער.
 דעם ארימאניס ווייב.
 ביידע תשובות זענען ריכטיג.
3. וועמען האט מען ארויסגענומען פון וואגן צום יעדניראל?
 די ווייב פון בערגיר.
 די ווייב פון ארימאן.
 איינע פון אירע חבר'טעס.

4. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 יא
 נ"יין
 א חלק

- א. וואס איז דער בערגיר געווען?
 א עושר.
 א גרויסער עושר.
 זייער א גרויסער עושר.
- ב. וואס איז געווען דער שכן וואס האט געוואוינט נידריגער פון אים?
 א עושר.
 א ארימאן.
 זייער א גרויסער ארימאן.
- ג. וואס איז געשעהן צום בערגיר נאכן חלום?
 זיין הארץ האט אים זייער געקלאפערט.
 ס'האט אים זייער געארט.
 ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ד. וואס האט פאסירט מיטן בערגיר ווען דער ארימאן און זיין ווייב פלעגן קומען צו אים?
 זיין פנים פלעגט פארענדערט (אנדערש) ווערן.
 ער איז דערשראקן געווארן.
 ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ה. וואס האט געחלומ'ט די ווייב פון ארימאן?
 אז זיא איז אריס און עס קומען מענטשן און מאכן פאקן פאקן.
 אז זיא איז א גרויסע עשירת (עשירות'טע) און עס קומען מענטשן און מאכן פאקן פאקן.
 אז ס'זענען געקומען מענטשן און געמאכט פאקן פאקן.

איך אנטאג

איך וועלכע מעשה נאך, פון סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט א "חלום" ?

תשובות פון פאריגע וואך:

וואס האט א קשר די מעשה צו פורים ? רמזי המעשה: על זה המעשה נאמרה התורה (עין לקוטי מזהר"ן, חלק ב', סימן י"ט) המדברת מחכמות ותמימות, שעקר השלמות הוא רק תמימות ופשיטות, וענין עמלק, שהיה חכם וכפר בעקר וכו'.

דער געווינער פון חכם ותם #7 איז: הילד החשוב נתן שפיגל, ירושלים. מען קען באקומען א מתנה ביים משגיח אין חדר ברסלב ירושלים ר' משה געפנער הי"ו

דריי מענטשן מיט א סוד פונעם קעניג

זייערע הענט.

דער דריטער איז אויך אריבער און געכאפט געווארן און מען האט אויך ביי אים באמערקט אז ער האט מיט זיך עפעס א באהאלטענע זאך. האבן זיי אים געכאפט און געפייניגט מיט אלע סארטן פיינונגען, ווי מער זיי האבן אים געצאפט דאס בלוט, האט ער זיך נאך מער געהאלטן פארמאכט דאס מויל און נישט אנטפלעקט פאר זיי גארנישט. ביז די חברה האבן געזען אז עס העלפט זיי גארנישט האבן זיי אים געלאזט פריי (טראכנדיג אז מו-הסתם האט ער טאקע גארנישט קיין סוד) אזוי איז ער אריבער צום צווייטן קעניג, איבערגעבנדיג זיין שליחות געטריי.

איז געווארן א תקירה פארנוועם פון די דריי עס קומט מער שזכר. א טייל האבן געזאגט אז דער ערשטער פארדינט דעם שזכר ווייל ער האט מיט קלוגשאפט אלעס באהאלטן מען זאל אים בכלל נישט כאפן. א טייל האבן גע'טענה'ט, דעם צווייטן קומט זיך מער ווייל מען האט אים שוין געכאפט און פארט איז ער אנטלאפן מיט זיין חזקמה.

א קעניג האט אמאל געשיקט דריי פון זיינע מענטשן זאלן אריבערפירן א סוד פאר א צווייטן קעניג. אויפן וועג זענען די דריי געפארן איבער לענדער וואס דארט האט מען זיך געקריגט אויפן קעניג.

דער ערשטער האט זיך געפירט מיט קלוגשאפט, ער האט געהאלטן דעם סוד פאר א סוד און איז בשלום אריבער די לאנד, מען האט בכלל נישט באמערקט אז ער האט ביי זיך עפעס א באהאלטענעם זאך.

דער צווייטער איז אויך אריבער געפארן די לאנד, און די חברה דארט האבן אים געכאפט ביי די מעשה, זיי האבן פארשטאנען אז ער האט עפעס א באהאלטענעם סוד מיט זיך, האבן זיי אים געכאפט און געצווינגען ער זאל זיי אויסזאגן דעם סוד. ער האט זיך אבער געשטארקט איבער זיי מיט חזקמה אדער מיט גבורה און אנטלאפן באצייטנס פון

המשך אויף זייט 5

